

כ כשאדם אוכל ושותה ושמח ברגל לא ימשך
 ביין [מ] ובשחוק ובקלות ראש ויאמר שכל מי
 שיוסיף בזה ירבה במצות שמחה. שהשכרות
 והשחוק הרבה וקלות הראש אינה שמחה אלא
 הוללות וסכלות ולא נצטוינו על ההוללות
 והסכלות אלא על השמחה שיש בה עבודת יוצר
 הכל שנאמר תחת אשר לא עבדת את ה'
 אלהיך בשמחה ובטוב לבב (מרב כל) הא למדת

שהעבודה בשמחה. ואי אפשר לעבוד את השם לא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שכרות
 כא חייבין בית דין להעמיד שוטרים ברגלים שיהיו מסבבין ומחפשין בגנות ובפרדסים ועל הנהרות כדי
 שלא יתקבצו לאכול ולשתות שם אנשים ונשים ויבואו לידי עבירה. וכן יזהירו בדבר זה לכל העם כדי שלא
 יתערבו אנשים ונשים בבתיהם לשמחה. ולא ימשכו ביין שמא יבואו לידי עבירה :

(רש"י הלכות יום טוב פסוק ו')

ותה לשון

הפאירי: חייב אדם להקנות בשמחה ביום זה ובאכילה ובשתיה עד שלא יחסר
 שום דבר, ומכל מקום אין אנו מצווין להשתפר ולהפחית עצמנו מתוך
 השמחה, שלא נצטוינו על שמחה של הוללות ושל שטות, אלא בשמחה של
 תענוג שיציע מתוקה לאהבת השם ותקוה והודאה על הנסים שעשה לנו.

(מנחם צ"י ה"שנה הנורא" ב"האוי בלכת"
 סימן תרצ"ג)

טו. חייב אדם לשתות יין בפורים כדי שיתבסס ולא ידע להבחין בין "ארור המן" ל"ברוך
 מרדכי" לט. ויש אומרים שדי אם ישתה יין יותר מהרגלו. ואחרים אומרים שיוצא ידי
 חובה אם ישתה יין יותר מהרגלו וירדם בשל שתייתו מ. והלכה כדעה האחרונה מא. ומכל
 מקום יש להזהר שמתוך שכרותו לא ישכח ליטול ידיו לסעודה, לברך את ברכות "על
 גטילת ידים", "המוציא", ברכת המזון, ולקיים את שאר המצוות כראוי מב. ואם מכיר הוא
 את עצמו ויודע שלא יוכל להזהר באיזו מצוה מהמצוות, בין מצוה שבין אדם למקום ובין
 מצוה שבין אדם לחבירו, ואפילו מצוה מדרבנן, אסור לו להשתכר, וכל מעשיו יהיו לשם
 שמים. וכן מי שהיין מזיק לבריאותו, לא ישתה יין מג.

מא. כך נראית דעת הרמ"א למסקנה, וכן היא מסקנת המשנ"ב, וכן שמעתי מהגר"ע יוסף שליט"א שיש לפסוק
 לדינא. והגר"מ אליהו שליט"א אמר לי שיש שתי מצוות נפרדות, מצות סעודה ומצות שתיה. לגבי מצות
 שתיה העיקר לדינא שישתה יותר מהרגלו, ויש שקושרים את חובת השתיה לחובת הסעודה, ולדינא אין
 לקושרם. ואגב זאת העיר שיש אומרים שצריך להיות מבוסס במשך כל היום. עכת"ד. והגר"ש ישראלי
 שליט"א אמר לי שהלכה פסקינן כרמב"ם (והרמ"א - מ.ה.), והיינו שישתה עד שירדם מתוך שכרותו.
 והבנתי מדבריו שאף בשינה מועטת סגי, ואולי אף מספיק שירדם שינת ארעי (על הסטנדר). אף שלא רצה
 לומר זאת בפירושו. ע"כ. וראה במקראי קודש סימן מ"ד ובהררי קודש שם.

מב. משנ"ב שם סק"ד, ובה"ל שם ד"ה "עד" בשם החי"א. והגר"א ונבנצל שליט"א העיר, שלמ"ד "עד דלא ידע"
 ממש, כיצד יברך לאחר שתייתו ברכה אחרת על הגפן. ועוד אמר, שאם יודע האדם בעצמו שיש חשש
 שמתוך שתיית היין עלול הוא לומר דברים לא הגונים, ישתה היין בתוך חדר סגור. עכת"ד.

מג. כך היא מסקנת הבה"ל שם ד"ה "עד" בשם החי"א. ומה שכתבנו שכ"ה אם יעבור על מצוות שבין אדם
 למקום, בין אדם לחבירו, ואפי' מצוות דרבנן, כ"כ בתורת המועדים (סי' י"א ס"ג). והוסיף שם שלעיתים גורם
 הרבר לחילול ה' גדול. והצדק עמו.

ומה שכתבנו שאף מי שהיין מזיק לו שלא ישתהו בפורים, כ"כ הריעב"ץ בסידור עמודי שמים, והב"ד
 השע"ת. וראה עוד בענין זה באורח משפט במילואים סימן ז', ומצות ראייה סימן תרצ"ה.

(מקראי קודש ל"ה ימיה הנורא" ע"ה קצ"ג-ה)